

Đêm Nay Mông Tám Em Yêu Quý

Chưa tới mùa Thu đã thấy buồn
Giữa Hè ai khiến mịt mờ sương?
Giữa đời ai khiến em ngang ngỗ
Lúc đó hoa vàng phảng phất hương...

Thành phố đã hơn ba tháng rồi
Cách ly thềm nắng cứ bay hơi
Nghĩa là, em ạ trời thừa nắng
Nên tưởng là Thu cũng phải thôi!

Nói tưởng như đang bè với bạn
Với hành lang lạnh, có ai đâu!
Một hành lang rộng buồn da diết
Mong nỗi buồn không ở lại lâu!

Thương Hàn Mạc Tử, thương chi lạ
Một nửa trăng chàng ngó ngẩn ngơ
Một nửa trăng ai đành cắn đứt
để chàng mưa huyết bật ra thơ? (*)

*Đêm nay, mông Tám, em yêu quý
Một nửa trăng kia một nửa em!
Em biệt mô rồi, con ngỗ vắng
Rất buồn...Lúc đó bóng trăng lên...*

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ Hàn Mạc Tử: Đêm nay có một nửa trăng thoi, một nửa trăng ai cắn vỡ rồi? Ta nhớ mình xa thương đứt ruột!...